

Arrest

nr. 185 505 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 20 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing met motieven:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.
Voornaam: K.
Nationaliteit: Togo
Geboortedatum: 12.01.1975
Geboorteplaats: Badou-Wawa
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning (die op 12.04.2011 werd geregistreerd) op 06.10.2015 met onderlinge overeenstemming werd stopgezet te Lokeren.

Naar aanleiding hiervan werd betrokkene verzocht in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980 nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende zijn huidige situatie. De opvragingen van deze documenten werden aan betrokkene betekend op 19.10.2015 en op 21.06.2016. Betrokkene legde volgende documenten voor:

- Getuigschrift van A. K. van de Cursus Maatschappelijke Oriëntatie van 27.04.2010 - 29.06.2010. - Deelcertificaat van de opleiding Nederlands voor K.A. gegeven te Gent dd. 22.06.2010.
- Deelcertificaat van de Module NT2-Breakthrough 2 voor K.A. gegeven te Dendermonde dd. 03.12.2012. -Deelcertificaat van de Module NT2-Breakthrough 3 voor K.A. gegeven te Dendermonde dd. 28.01.2013. -Deelcertificaat van de Module NT2-Breakthrough 4 voor K.A. gegeven te Dendermonde dd. 18.03.2013. -Deelcertificaat van de Module NT2-Waystage 1 voor K.A. gegeven te Dendermonde dd. 26.06.2013. -Uitkeringsattest afgeleverd door het Nationaal verbond van socialistische Mutualiteiten (Bond Moyson) voor de periode 01.2016-06.2016.
- Attest Bond Moyson: verklaring dat A. K. van 01.04.2014 tot heden aangesloten is bij de mutualiteit.
- Attest van Bond Moyson: verklaring dat A. K. als invalide +66% arbeidsongeschikt erkend is van 26.09.2015 tot 30.11.2016.

Betrokkene heeft documenten voorgelegd die aantonen dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt. Echter, hieruit blijkt dat betrokkene als invalide +66% arbeidsongeschikt erkend is van 29.09.2015 - 30.11.2016. Hierbij legt betrokkene ook een uitkeringsattest voor van invaliditeitsuitkeringen voor de periode 01.01.2016-

30.06.2016 waaruit blijkt dat hij gedurende die periode een gemiddelde aan inkomsten hieruit kreeg van 786,63 euro per maand. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid van de wet van 15.12.1980 (cumulatieve voorwaarde): de betrokkene kan niet voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk, namelijk de huidige invaliditeitsuitkering ligt onder het bedrag van het leefloon voor een alleenstaande. Dit is echt wel het strikte minimum dat de betrokkene ter beschikking dient te hebben qua bestaansmiddelen. Bijgevolg loopt betrokkene het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijkomend dient ook opgemerkt te worden dat uit het attest van Sociaal Huis Malle (dd. 15.06.2016) blijkt dat betrokkene in aanmerking komt om een referentieadres bij het OCMW te verkrijgen wegens "geen verblijfplaats of geen meer wegens ontoereikende bestaansmiddelen". Dit bevestigt dat betrokkene geen voldoende bestaansmiddelen heeft en zich reeds gericht heeft naar het OCMW voor een verblijfplaats. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarden m.b.t. de uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang gewoond heeft in zijn land van herkomst kunnen we stellen dat het redelijk is om

aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Betrokkene heeft hieromtrent geen bijkomende documenten voorgelegd.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst. Het gegeven dat de betrokkene voor de periode 26.09.2015 - 30.11.2016 als invalide +66% arbeidsongeschikt erkend is, toont niet afdoende aan dat betrokkene niet mag reizen. Er blijkt ook niet dat de nodige medische zorgen niet in het land van herkomst toegediend kunnen worden.

Ook de leeftijd van betrokkene is niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van oorsprong zou kunnen hinderen.

Verder kunnen we stellen dat betrokkene geen dergelijke economische belangen heeft opgebouwd die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Verder blijkt nergens uit het dossier dat er sprake is van gezamenlijke kinderen. Betrokkene heeft hieromtrent niets voorgelegd.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor van het volgen van Nederlandse les en een cursus maatschappelijke oriëntatie. Echter, aangezien het volgen van deze lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn. De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een ernstig probleem betreffende de gezondheid van betrokkene die een terugkeer naar het land van oorsprong in de weg zou kunnen staan. De relatie met de referentiepersoon werd beëindigd waardoor verder verblijf in dit kader niet langer van toepassing is. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout.

I.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42 quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

1.2

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoeker geenszins werd gehoord aangaande redenen waarom zij gezamenlijk de samenwoning hebben stopgezet.

Dat verzoeker geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen.

Dat immers verzoeker geen enkele schuld treft.

Dat verzoeker volledig ter goeder trouw is.“

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij de schending van de rechten van verdediging aanvoert, deze in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en naar het feit dat een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van deze bepaling omdat de verzoekende partij haar wettelijke samenwoning met haar voormalige partner heeft stopgezet of er geen gezamenlijke vestiging meer is. Voorts volgt een feitelijke uiteenzetting aangaande de voorgelegde documenten betreffende de huidige situatie van de verzoekende partij. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft stelt de bestreden beslissing dat deze is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en dat het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de

verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In essentie houdt de verzoekende partij voor dat de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn omdat zij niet werd gehoord aangaande de reden tot stopzetting van haar vroegere relatie. Tegen de stukken van het administratief dossier in beweert de verzoekende partij niet de gelegenheid te hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en gehoord te worden.

Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat haar voormalige relatie en wettelijke samenwoning werd stopgezet en dat er geen gezamenlijke vestiging meer is zodat de verwerende partij op wettige wijze toepassing kon maken van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een eerste maal middels brief van 20 juni 2016 van de verwerende partij aan de burgemeester werd uitgenodigd om volgende gegevens kenbaar te maken:

“Betrokkene wordt verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15. 12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende zijn huidige situatie, en dit binnen 30 dagen na kennisname van deze brief:

1.Het bewijs van zijn/haar huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar hij/zij

heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

Concreet dient hij/zij binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), recente

bewijzen voor te leggen ofwel:

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. - bewijs

van storting van bezoldiging op eigen rekening)

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in JJuitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering / .. .) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2.Desgevallend het bewijs dat betrokkene in een schrijnende situatie verkeert

3.In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”

Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat op 19 oktober 2015 aan de verzoekende partij de volgende mededeling is ter kennis gegeven:

“In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele Intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat hst volgende bepaalt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins " en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur

van uw woonplaats.

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven.

Voorst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij hierop reageerde en verschillende stukken overmaakte aan de verwerende partij. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar redenering dat zij niet zou zijn gehoord. Een vraag tot het overmaken van stukken en elementen die nuttig zijn in het kader van de toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet dient gelijk gesteld te worden met het horen van een partij.

Waar de verzoekende partij op algemene wijze stelt dat geen rekening is gehouden met alle elementen van het dossier, laat zij na aan te geven met welke elementen geen rekening is gehouden en blijkt uit de bestreden beslissing dat de voorgelegde stukken in acht werden genomen. Het komt de Raad niet toe te raden welke elementen de verzoekende partij bedoelt als zij stelt dat er geen rekening mee is gehouden. Het gegeven dat de verzoekende partij geen schuld treft, vermoedelijk doelt zij op het einde van de relatie, is irrelevant in de beoordeling van de bestreden beslissing nu artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet ook in de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijf voorziet indien de verzoekende partij schuldloos is aan het beëindigen van haar relatie en/of ter goede trouw is, wettelijk samenwoont of aan het einde van de gezamenlijke vestiging. De verzoekende partij toont geen manifeste beoordelingsfout aan.

Een schending van de hoorplicht wordt gelet op het voorgaande niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan zij de schending eveneens aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

2.3. Het tweede middel luidt:

“Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, , van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de artikelen 42quater §4, 42quater§1, laatste lid en 74/13 Vw.van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van verzoekers rechten van verdediging en van het redelijkheidsbeginsel.

Machtsoverschrijding

II.1

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een burger van de Unie, voldoende rekening te houden met verzoekers ernstig arbeidsongeval dd. 26.09.2014 waardoor hij, buiten zijn wil om, niet langer meer in België aan de slag kon als werknemer.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een recent grondig onderzoek heeft verricht naar verzoekers gezondheidstoestand, naar zijn sociaal-economische situatie, naar zijn integratie in de Belgische samenleving, naar de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de verdere medische opvolging in verzoekers land van herkomst, naar de duur van zijn verblijf in België en naar de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

II.2

Dat verweerder geenszins afdoende heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeker in België op 26 september 2014 het slachtoffer was van een ernstig arbeidsongeval waardoor hij niet langer aan de slag kon en zelfs als invalide +66 % arbeidsongeschikt erkend werd van 29.09.2015 tot 30.11.2016.

Dat verzoeker derhalve buiten zijn wil om niet langer aan de slag kon en, gelet op het feit dat hij slechts een invaliditeitsuitkering kreeg van gemiddeld 786,63 euro per maand, dat hij derhalve buiten zijn wil om zich tot het OCMW diende te wenden.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de overmacht in hoofde van verzoeker.

Dat verzoeker buiten zijn wil om niet langer in België aan de slag kon als werknemer gezien zijn arbeidsongeval waarvan hij in 2016 nog steeds de gevolgen draagt !

Dat derhalve verweerder geenszins zomaar kon stellen dat verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden m.b.t. de uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42quater Vw.

II.3

Dat verder verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat er geen aanwijzingen zijn welke verzoeker verhinderen terug te kunnen reizen naar zijn land van herkomst en dat ook niet zou blijken dat de nodige medische zorgen niet in het land van herkomst kunnen toegediend worden.

Dat verweerder echter nalaat te motiveren uit welke elementen in het dossier van verzoeker hij zomaar kan afleiden dat verzoeker, die het slachtoffer werd van een ernstig arbeidsongeval en zelf als invalide +66 % arbeidsongeschikt erkend werd van 29.09.2015 tot 30.11.2016, probleemloos kan terugreizen naar zijn land van herkomst en de nodige medische zorgen in zijn land van herkomst zal kunnen verkrijgen.

Dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een grondig en voorafgaand onderzoek heeft ingesteld en advies heeft ingewonnen bij zijn adviserend geneesheer aangaande de mogelijkheid van verzoeker om probleemloos naar zijn land van herkomst terug te reizen en aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van/voor de verzoeker noodzakelijke medische zorgen en medische opvolging van verzoeker in Togo (gezien zijn arbeidsongeval waardoor hij in België als invalide +66 % arbeidsongeschikt erkend werd van 29.09.2015 tot 30.11.2016.)

Dat verzoeker evenmin werd gehoord aangaande zijn mogelijkheid om probleemloos naar zijn land van herkomst terug te reizen en aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van/voor medische zorgen en medische opvolging van verzoeker in Togo.

Dat het volledig onredelijk is en in strijd met zijn rechten van verdediging om verzoeker, invalide ingevolge een arbeidsongeval in België, zomaar een bijlage 21 te betekenen, zonder rekening te houden met de mogelijkheid dat verzoeker nog verdere medische opvolging en verzorging nodig heeft en zonder rekening te houden met het feit dat zijn persoonlijke aanwezigheid in België nog steeds verder vereist nu de procedure afhandeling van de schadevergoeding (wegens arbeidsongeval) nog steeds hangende is en verzoeker binnenkort nog opnieuw aan een gezamenlijk medisch onderzoek zal worden onderworpen (cf. email arbeidsongevallenverzekeraar Allianz dd. 6.12.2016 gericht aan Mr. David FREJLICH, advocaat die verzoeker bijstaat m.b.t. zijn arbeidsongeval, stuk 2).

II.4

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoekers integratie in de Belgische samenleving, zijn kennis van den Nederlandse taal, zijn voorgaande tewerkstelling, zijn langdurig verblijf in België,geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers verder verblijf in België.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat immers verzoeker wel degelijk alles in het werk heeft gesteld opdat hij zich zo vlug mogelijk socio-economisch en cultureel integreerde in de Belgische samenleving.

Dat met deze inspanningen tot socio-economische en culturele integratie van verzoeker in de Belgische samenleving door verweerder geenszins wordt rekening gehouden.

Dat geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoekers langdurig verblijf in België, zijn integratie en tewerkstelling in België geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de socio-economische en culturele integratie van verzoeker in de Belgische samenleving en het verder verblijf van verzoeker in België om humanitaire redenen.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 42quater§1 laatste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van verzoekers rechten van verdediging en van het redelijkheidsbeginsel.

II.5

De vaststelling dat in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van het “volgen van de verplichte Nederlandse lessen en van de cursus maatschappelijke integratie” neemt niet weg dat verweerder gehouden is en blijft om op een afdoende manier te motiveren waarom verzoekers inzet om de Nederlandse taal te leren, zijn voorgaande tewerkstelling (welke buiten zijn wil om werd beëindigd door een arbeidsongeval), zijn langdurig verblijf in België,... niet kunnen beschouwd worden als een sociale, culturele en economische integratie in hoofde van verzoeker.

Door te stellen dat er in casu geen sprake is dat verzoeker “op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is” of “grote moeite doet om geïntegreerd te geraken” voegt verweerder voorwaarden toe aan de wet.

Immers nergens wordt in de Vreemdelingenwet als voorwaarde gesteld dat er sprake dient te zijn van geleverde “grote moeite doen tot integratie” of van een “bijzondere manier van integratie” in hoofde van de betrokkene.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiveringsplicht en zelfs van machtsoverschrijding.

II.6

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat dit het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht in casu uitermate belangrijk is nu verzoeker in België reeds langdurig verblijft, in België het slachtoffer was van een ernstig arbeidsongeval waarvan hij tot op heden nog steeds de gevolgen draagt.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

II. 7

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezondheidstoestand.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.4. Het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter inderdaad integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt enerzijds een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en wordt anderzijds aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. De beëindiging van verblijf op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, vormt in casu een omzetting van artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn) dat de lidstaten de mogelijkheid biedt de nodige maatregelen te nemen om een in de richtlijn neergelegd recht in geval van fraude of rechtsmisbruik te beëindigen of in te trekken, doch dat hierbij uitdrukkelijk bepaalt dat deze maatregel evenredig moet zijn en onderworpen aan de procedurele waarborgen van de artikelen 30 en 31 van de Burgerschapsrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde een terugkeerbesluit, vloeit voort uit een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als bezwarende besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De verwerende partij wijst er terecht op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij in de nota stelt dat het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging zal aanleiding geven als de verzoekende partij informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde zou kunnen overwegen om de nadelige beslissing niet te nemen of een minder nadelige beslissing te nemen (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Met verwijzing naar punt 2.2.2. stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tot twee maal toe uitgenodigd werd alle nuttige elementen met betrekking tot haar nieuwe situatie over te maken en dat de verzoekende partij hierop is ingegaan. Zij kan niet voorhouden niet gehoord geweest te zijn vermits zij elk nuttig element gevraagd werd over te maken. Aan de hoorplicht, ook deze zoals vervat in artikel 41 van het Handvest is voldaan.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening is gehouden met het feitelijk gegeven dat de verzoekende partij invalide werd verklaard

Zoals de verwerende partij stelt legde de verzoekende partij stukken voor waaruit bleek dat zij meer dan 66% arbeidsongeschikt werd erkend.

De verwerende partij merkt terecht op:

“Verzoekende partij heeft wel stukken voorgelegd waaruit blijkt dat zij erkend werd als arbeidsongeschikt voor meer dan 66%, en dit van 26.09.2015 tot 30.11.2016.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris daar ook rekening mee gehouden heeft: “Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst. Het gegeven dat de betrokkene voor de periode 26.09.2015 - 30.11.2016 als invalide 66% arbeidsongeschikt erkend is, toont niet afdoende aan dat betrokkene niet mag reizen. Er blijkt ook niet dat de nodige medische zorgen niet in het land van herkomst toegediend kunnen worden.”

De kritiek van verzoekende partij als zou dit niet in rekening gebracht zijn, mist dan ook grondslag. In de mat dat verzoekende partij ook op dit punt andermaal verwijst naar het arbeidsongeval, herhaalt verweerder dat over het arbeidsongeval geen informatie was meegedeeld door verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet aanduiden uit welke elementen blijkt dat verzoekende partij kan reizen en in het land van herkomst medische zorgen zal kunnen krijgen.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij zelf geen stukken heeft voorgelegd met betrekking tot een beweerde onmogelijkheid tot reizen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat een arbeidsongeschiktheid op zich geen ongeschiktheid tot reizen aantoon, en dat dienomtrent geen stukken worden voorgelegd. Verzoekende partij heeft evenmin stukken voorgelegd waaruit zou blijken dat de nodige zorgen niet beschikbaar zijn in het land van herkomst, zodat het evenmin kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat er zich ter zake problemen stellen.

Verzoekende partij voert aan ook niet aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen of niet in staat zou zijn de nodige zorgen te krijgen in het land van herkomst. Het betoog van verzoekende partij is op dit punt volstrekt theoretisch.

Verzoekende partij stelt nog dat zijn persoonlijke aanwezigheid in België noodzakelijk is, in het kader van een ‘procedure afhandeling van de schadevergoeding wegens arbeidsongeval’.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij ook op dit punt geen stukken had voorgelegd, en dus geen verwijten kan uiten op dit punt ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris.”

Deze opmerkingen zijn juist en vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij heeft geen elementen kenbaar gemaakt waaruit zou blijken dat medische redenen een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan. Het gegeven dat het arbeidsongeval buiten zijn wil om is geschiedt doet aan het voorgaande geen afbreuk en er kan aangenomen worden dat meestal een arbeidsongeval buiten de wil om geschiedt.

In de mate dat de verzoekende partij de verwerende partij verwijt *“geenszins een recent grondig onderzoek heeft verricht naar verzoekers gezondheidstoestand, naar zijn sociaal-economische situatie, naar zijn integratie in de Belgische samenleving, naar de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de verdere medische opvolging in verzoekers land van herkomst, naar de duur van zijn verblijf in België en naar de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf naliert hieromtrent enig element over te maken alhoewel zij twee maal hiertoe werd uitgenodigd. De Raad dient zich, in het kader van diens wettigheidstoetsing, voor de beoordeling van de zaak te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met elementen haar niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad ziet niet in op grond van welke bepaling de verwerende partij een adviserend geneesheer had moeten inschakelen om de gevolgen van een terugkeer naar het herkomstland in te schatten indien, ondanks bevraging, de verzoekende partij nooit te kennen heeft gegeven dat dit een probleem zou kunnen veroorzaken. Temeer de verzoekende partij evenmin een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft evenmin kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing dat zij verdere medische opvolging en verzorging nodig heeft en dat haar aanwezigheid in België vereist is om haar procedure van de schadevergoeding wegens ongeval verder te zetten.

De verzoekende partij heeft haar hoorrecht kunnen uitoefenen en is blijkbaar zelf nalatig geweest om deze elementen voor de bestreden beslissing ter kennis van de verwerende partij te brengen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening is gehouden met haar integratie (ook socio-economische en culturele), haar kennis Nederlands, haar eerdere tewerkstelling, haar langdurig verblijf berust deze stelling op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt immers op pagina 2:

“Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang gewoond heeft in zijn land van herkomst kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Betrokkene heeft hieromtrent geen bijkomende documenten voorgelegd.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst. Het gegeven dat de betrokkene voor de periode 26.09.2015 - 30.11.2016 als invalide +66% arbeidsongeschikt erkend is, toont niet afdoende aan dat betrokkene niet mag reizen. Er blijkt ook niet dat de nodige medische zorgen niet in het land van herkomst toegediend kunnen worden.

Ook de leeftijd van betrokkene is niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van oorsprong zou kunnen hinderen.

Verder kunnen we stellen dat betrokkene geen dergelijke economische belangen heeft opgebouwd die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Verder blijkt nergens uit het dossier dat er sprake is van gezamenlijke kinderen. Betrokkene heeft hieromtrent niets voorgelegd.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor van het volgen van Nederlandse les en een cursus maatschappelijke oriëntatie. Echter, aangezien het volgen van deze lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn. De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een ernstig probleem betreffende de gezondheid van betrokkene die een terugkeer naar het land van oorsprong in de weg zou kunnen staan.

De relatie met de referentiepersoon werd beëindigd waardoor verder verblijf in dit kader niet langer van toepassing is. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief”

Deze motieven zijn kennelijk redelijk, correct en vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij is relatief jong (geboren in 1975), heeft tot december 2009 in haar herkomstland verbleven wat aanzienlijke jaren langer is dan het verblijf in België en heeft geen redenen betreffende haar gezondheidstoestand kenbaar gemaakt die er op kunnen wijzen dat medische redenen een hindernis vormen voor terugkeer. Het louter gegeven een zekere integratie te hebben opgebouwd is geen vrijgeleide om het verblijf niet te beëindigen, temeer ook het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat er een risico is dat de verzoekende partij ten laste valt van de Belgische overheden niet wordt weerlegd door de verzoekende partij. De verzoekende partij gaat ook voorbij aan het motief dat stelt dat geen bijzondere integratie is aangetoond en evenmin uit de stukken blijkt dat de verzoekende partij een grote moeite doet om geïntegreerd te geraken nu de stukken betreffende de gevolgde cursussen enkel de verplicht te volgen lessen betreffen. Evenmin is er economische integratie. Door hierop te wijzen voegt de verwerende partij geen voorwaarde aan de wet toe maar brengt zij slechts tot uiting dat de elementen van integratie die aangetoond zijn het minimum van integratie is dat kan verwacht worden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42 quater van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout of van machtsoverschrijding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan zij de schending eveneens aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat ook de schending van artikel 74/13, dat correct is geciteerd in het middel, niet aannemelijk is gemaakt. Immers blijkt dat de verwerende partij met de elementen van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij zoals die door haar werd kenbaar gemaakt werd rekening gehouden. De verzoekende partij kan niet anders ernstig voorhouden.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijn 2003/86/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Voormelde richtlijn regelt daarenboven de gezinshereniging tussen onderdanen van derde landen en het staat niet ter discussie dat de partner van de verzoekende partij als Belg een Unieburger is. De verzoekende partij kan derhalve niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van deze richtlijn.

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft verwijst de Raad naar de eerste paragraaf van punt 2.2.1.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN